

LAURELL K. HAMILTON

CADAVRUL CARE RÎDE

Traducere de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
fiction.ro

Pentru Ricia Mainhardt, agentul meu literar: o femeie frumoasă, inteligentă, talentată, sigură pe sine și cinstită. Ce altceva și-ar mai putea dori un scriitor?

Mulțumiri

Ca de obicei, pentru soțul meu, Gary, care, după aproape nouă ani, a rămas tot dragul meu. Pentru Ginjer Buchanan, editorul nostru care a crezut în Anita și în mine, încă de la început. Pentru Carolyn Caughey, editorul nostru britanic, care ne face cunoscute, pe Anita și pe mine, dincolo de ocean. Pentru Marcia Woolsey, care a citit prima năvelă Anita și a declarat că este foarte bună. (Marcia, te rog, ia legătura cu editorul meu, mi-ar face mare plăcere să vorbesc cu tine). Pentru Richard A. Knaak, un prieten și un membru onorific al Alternate Historians. În cele din urmă, ajungi să citești și restul cărții. Pentru Janni Lee Simner, Marella Sands și Robert K. Sheaf, care au avut grijă ca această carte să se închege. Mult noroc în Arizona, Janni! Ne va fi dor de tine. Pentru Deborah Millitello care mi-a fost aproape atunci când aveam nevoie. Pentru M.C. Sumner, vecin și prieten. Alternate Historians pentru totdeauna. Mulțumesc tuturor aceluia care au participat la ședințele mele de lectură de la Windycon și Capricon.

1

Reședința lui Harold Gaynor era înconjurată de o pajiște verde intens și de un șir circular de copaci mlădioși. Casa strălucea în soarele fierbinte de august. Bert Vaughn, șeful meu, parcă mașina pe pietrișul mărunț al drumului de acces. Pietrișul era atât de alb, încît semăna cu niște bucăți de sare brută, alese una cîte una. De undeva, din afara cîmpului vizual, se auzea susurul ușor al apei împröscate de stropitorile automate. Iarba era într-o stare absolut perfectă în ciuda faptului că statul Missouri se confrunta cu cea mai serioasă secetă din ultimii douăzeci de ani. Ei și? Nu mă aflu aici pentru a discuta cu domnul Gaynor despre felul în care trebuia folosită apa. Mă aflu aici pentru a discuta despre readucerea la viață a morților.

Nu se pune problema reînvierii cu adevărat a morților. Nu eram chiar atât de bună. Mă refeream la zombi. Morți care de-abia își tîrîiau picioarele. Cadavre în putrefacție. Noaptea morților vii¹. Acel tip de zombi. Deși, cu siguranță, mai puțin dramatic decît ceea ce Hollywood avea să redea vreodată pe ecran. Sînt o reanimatoare. E o slujbă ca oricare alta, precum vînzarea de asigurări sau construcția de mașini.

Readucerea la viață a morților devenise o afacere legală doar de aproximativ cinci ani. Înainte fusese doar un blestem stînjenitor, o experiență religioasă sau o atracție

---

¹ Aluzie la filmul *Night of the Living Dead / Noaptea morților vii*, SUA, 1968, regia George A. Romero, punct de referință în filmografia genului horror (n. tr.).

turistică. Și încă mai este, în diverse cartiere din New Orleans, dar aici, în St. Louis, este o afacere. Una profitabilă, mulțumită, în mare parte, șefului meu. Tipu' e un pungaș, o secătură și un ticălos, dar, să fiu a naibii, dacă nu știe să facă bani. O calitate esențială pentru un om de afaceri!

Bert avea un metru nouăzeci și doi, umeri lați, de fost jucător de fotbal american în timpul facultății, dar și un început de burtă, rezultat al nenumăratelor beri date pe gît. Costumul albastru-închis era croit astfel încît rotunjimea taliei să nu se observe. La opt sute de dolari cît costase, costumul ar fi trebuit să ascundă chiar și o turmă întregă de elefanți. Părul blond, aproape alb, era tăiat scurt, tunsoare din nou la modă după mulți ani. Bronzul „de barcagiu“ scotea și mai mult în evidență părul și ochii palizi, de un gri aproape insipid.

Bert își aranjă cravata cu dungi albastre și roșii și își șterse cîteva picături de sudoare de pe fruntea bronzată.

— Am auzit la știri că există o tendință de a folosi zombii pe terenurile contaminate cu pesticide. Ar putea fi salvate niște vieți...

— Bert, zombii putrezesc, nu ai cum să împiedici asta, și nu rămîn destul de inteligenți prea mult timp pentru a fi folosiți ca lucrători pe cîmp.

— Era doar o idee. Anita, morții nu au nici un fel de drepturi, conform legii.

— Nu încă.

Nu era bine să readuci morții la viață pentru a-i face sclavii noștri. Era pur și simplu o mare greșeală, dar nimeni nu mă asculta. În cele din urmă, guvernul a intervenit. Pe plan național s-a format o comisie alcătuită din reanimatori și alți experți. Scopul declarat era să cercetăm condițiile de lucru pentru zombii readuși la viață pe plan local.

Condiții de lucru! Nimeni n-a înțeles nimic. Nu poți oferi condiții bune de lucru unor cadavre! Oricum, nu le vor aprecia. Zombii pot să meargă, eventual să vorbească, dar sînt și rămîn morți, cu adevărat morți.

Bert îmi zîmbi cu indulgență. Am simțit nevoia să-i trag un pumn în mutra îngîmfată.

— Știu că tu și Charles faceți parte din comisia respectivă, studiați afacerile din zonă și verificați zombii implicați, spuse Bert. E o reclamă grozavă pentru firma Animators Inc.

— Nu o fac pentru reclamă, am răspuns.

— Știu. Chiar crezi în cauza ta, lipsită de orice importanță.

— Ești un ticălos condescendent, i-am trîntit-o, zîmbindu-i dulce.

— Știu, declară el, rînjind.

M-am mulțumit să clatin din cap, nu ai cum să câștigi într-un schimb de insulte cu Bert. Nu-i pasă cîtusi de puțin ce cred despre el atît timp cît sînt pe statul său de plată.

Jacheta mea albastru-închis ar fi trebuit să mă ferească de căldură, dar era o minciună. Sudoarea începu deja să-mi curgă pe șira spinării de îndată ce am coborît din mașină.

Bert se răsuci spre mine, îngustîndu-și ochii mici și privindu-mă suspicios.

— Ai pistolul la tine...

— Nu se vede, Bert. Domnul Gaynor nu va ști niciodată.

Sudoarea se aduna sub tocul de la umăr al pistolului. Simțeam cum bluza de mătase începea să se topească. De obicei încerc să nu port în același timp ceva de mătase și tocul de la umăr, pentru că bluza de mătase se boțește în locul în care curelele tocului se încrucișează. Pistolul era un Browning de 9 mm pe care adoram să-l am la îndemînă.

— Ei și tu, Anita! Nu cred că ai nevoie de pistol, în mijlocul zilei, atunci cînd te vezi cu un client.

Vocea lui Bert avea acea nuanță de superioritate pe care adulții o folosesc cu copiii: „Hei, micuțo, știi că asta e doar pentru binele tău“.

Lui Bert nu-i păsa de bunăstarea mea. Dorea doar să nu-l sperie pe Gaynor. Individul ne semnase deja un cec de cinci mii de dolari și asta doar pentru a ne deplasa pînă la reședința lui. Ideea era că, dacă acceptam cazul, aveau să mai pice mai mulți bani. Mult mai mulți. Bert era în culmea fericirii. Eu eram sceptică. La urma urmei, nu Bert trebuia să readucă la viață cadavrul. Eu trebuia s-o fac.

Necazul era că Bert avea, probabil, dreptate. Nu aveam nevoie de pistol în miezul zilei. Probabil.

— Bine, bine, deschide portbagajul.

Bert deschise portbagajul mașinii sale — un Volvo aproape nou-nouț. Îmi scoteam jacheta, în timp ce el stătea în fața mea, mascându-mă pentru a nu fi văzută din casă. Ferească Dumnezeu să fiu văzută ascunzînd un pistol în portbagaj! Ce aveau să facă, să încuie ușile și să urle după ajutor?

Am înfășurat curelele tocului în jurul pistolului și l-am depus în portbagajul curat. Mirosea ca orice mașină nouă, a material plastic și a ceva ușor ireal. Bert încuie portbagajul, iar eu m-am holbat la el de parcă încă aș fi putut vedea pistolul prin tabla caroseriei.

— Vii? întrebă el.

— Da, am răspuns eu.

Din diverse motive nu-mi plăcea să mă despart de pistol. Semn rău? Bert îmi făcu semn să mă mișc odată.

Am făcut-o, pășind cu grijă pe pietriș cu pantofii negri cu tocuri înalte. Femeile pot purta tot felul de culori drăguțe, dar bărbații sînt cei care au parte de pantofi cu adevărat confortabili.

Bert fixa cu privirea ușa, avînd deja un zîmbet larg întipărit pe față. Zîmbetul său cel mai profesional cu puțință, debordînd de sinceritate. Ochii săi palizi scînteiau de bună dispoziție. Era o mască pe care o putea afișa într-o clipă, dar care dispărea tot atît de repede, de parcă ar fi apăsât pe un buton. Ar fi arborat același zîmbet și dacă i-ai fi mărturisit că tocmai ți-ai ucis mama. Atît timp cît erai dornic să plătești pentru a o reînvia din morți.

Ușa s-a deschis și mi-am dat seama pe loc că Bert greșise hotărînd că nu aveam nevoie de pistol. Bărbatul avea aproximativ un metru șaptezeci, dar tricoul portocaliu stătea să-i plesnească pe piept. Jacheta neagră sport părea prea mică, ca și cum, la orice mișcare, cusăturile ar fi fost pe punctul de a ceda precum carapacea unei insecte mult prea dezvoltate. Blugii negri, prespălați, scoteau în evidență o talie subțire, făcîndu-l să arate ca un mulaj din care cineva rupsese două porțiuni în timp ce lutul era încă moale. Părul

era blond deschis. Individul ne privi în tăcere. Ochii îi erau goi, morți precum cei ai unei păpuși. Am văzut în treacăt tocul de sub jacheta sport și de-abia am rezistat tentației de a-i trage un șut lui Bert în fluierul piciorului.

Șeful meu n-a observat pistolul sau pur și simplu l-a ignorat.

— Bună ziua. Mă numesc Bert Vaughn, iar aceasta este Anita, partenera mea de afaceri. Cred că domnul Gaynor ne așteaptă.

Bert zîmbi cuceritor.

Garda de corp — ce altceva putea fi? — se dădu la o parte din ușă. Considerînd gestul o invitație, Bert păși înăuntru. L-am urmat, nefiind însă sigură că asta doream să fac. Harold Gaynor era un bărbat foarte bogat. Poate avea nevoie de o gardă de corp. Poate cineva îl amenințase. Sau poate că era unul dintre acei oameni care au destui bani pentru a ține în jurul lor gărzi înarmate, fie că avea sau nu nevoie de ele.

Sau poate că era vorba de altceva. De ceva care necesita arme și gărzi de corp și bărbați cu ochi ca de mort, lipsiți de orice expresie. Nu era un gând prea încurajator.

Aerul condiționat era dat aproape la maximum și sudoarea s-a transformat instantaneu în gelatină. Am urmat garda de corp de-a lungul unui lung hol cu lambriuri întunecate de lemn scump. Covorul părea oriental, probabil lucrat manual.

Pe peretele din dreapta se aflau o ușă dublă, masivă, din lemn. Garda de corp o deschise și se dădu din nou la o parte, lăsîndu-ne să pășim înăuntru. Încăperea era o bibliotecă, dar pariam că nimeni nu citise vreodată vreuna dintre cărțile aflate acolo. Rafturile de cărți, dintr-un lemn închis la culoare, se ridicau pînă la tavan. Era chiar și un al doilea rînd de cărți și rafturi la care se ajungea pe o scară îngustă, circulară. Toate volumele erau cartonate, toate de aceeași mărime, de culoare deschisă, toate adunate ca într-un colaj. Fotoliile erau, bineînțeles, din piele roșie, cu bumbi de alamă.

Un bărbat ședea lîngă peretele cel mai îndepărtat. Ne zîmbi cînd am intrat. Un bărbat masiv, cu o față rotundă și plăcută, cu o bărbie dublă, ședea într-un scaun cu rotile

automat, avînd pe genunchi o pătură cadrilată care îi ascundea picioarele.

— Domnule Vaughn, domnișoară Blake, ce drăguț din partea dumneavoastră să veniți pînă aici.

Vocea se potrivea cu înfățișarea — plăcută, chiar al naibii de amabilă.

Un bărbat de culoare, subțire, ședea într-unul dintre fotoliile de piele. Avea peste un metru optzeci și cinci, deși, cît peste, era greu de spus. Ședea răsturnat în fotoliu, cu picioarele lungi întinse în față și cu gleznelor încrucișate. Picioarele erau mai lungi decît mine. Ochii căprui mă priveau scrutător de parcă ar fi încercat să-mi memoreze figura și să mă cîntărească mai tîrziu.

Garda de corp cu părul blond se rezemă de una dintre biblioteci. Nu prea putea să-și încrucișeze brațele la piept — jacheta era prea strîmtă, mușchii prea dezvoltati. N-ar trebui să te rezemi de vreun perete încercînd să faci pe durul dacă nu-ți poți încrucișa brațele la piept. Se duce dracului tot efectul!

— L-ați cunoscut pe Tommy, spuse domnul Gaynor, făcînd un gest spre garda de corp răsturnată în fotoliu. El e Bruno.

— E numele tău adevărat sau doar o poreclă? am întrebat privind drept în ochii lui Bruno.

Acesta își schimbă puțin poziția în fotoliu.

— Numele adevărat.

Am zîmbit.

— De ce? mă întrebă bărbatul.

— N-am întîlnit niciodată o gardă de corp al cărui nume să fi fost cu adevărat Bruno.

— Ar trebui s-o consider o glumă?

Am clătinat din cap. Bruno. Nici o șansă. Era ca și cum ai fi numit o fată Venus. Toți cei numiți Bruno trebuia să fie gărzi de corp. Ca regulă generală. Sau poate polițiști? Nu, era doar numele unui băiat rău. Am zîmbit.

Bruno se așeză mai bine în fotoliu cu o mișcare suplă, fluidă. Din cîte îmi dădeam seama nu purta armă, dar întreaga sa înfățișare emana ceva anume. Ceva periculos. Părea să spună: „Ai grijă!“...

Bănuiesc că nu ar fi trebuit să zîmbesc.

— Anita, te rog. Îmi cer scuze, domnule Gaynor... domnule Bruno. Domnișoara Blake are un simț al umorului oarecum ciudat, interveni Bert.

— Nu-ți cere scuze pentru mine, Bert. Nu-mi place. Oricum nu știam de ce era atât de susceptibil. Chiar nu spusese nimic cu adevărat insultător cu voce tare.

— Hei, hei, interveni domnul Gaynor, fără resentimente, nu-i așa, Bruno?

Bruno clătină din cap și se încruntă la mine, mai degrabă nedumerit decât supărat.

Bert îmi aruncă o privire mînioasă, apoi se întoarse zîmbind spre bărbatul din fotoliul cu roțile.

— Ei bine, domnule Gaynor, știu că trebuie să fiți un om foarte ocupat. Așadar, cît de vechi este zombiul care doriți să fie readus la viață?

— Iată pe cineva care trece direct la subiect. Asta chiar îmi place.

Gaynor ezită, fixînd ușa cu privirea. Intră o femeie.

Înaltă, cu picioare lungi, blondă, cu ochi de culoarea albastrelei. Rochia, dacă se putea numi rochie, era trandafir și mătăsoasă. I se lipea de corp așa cum și trebuia, ascunzînd atît cît cerea decența, dar lăsînd foarte puțin loc imaginației. Picioarele lungi, nebronzate, fără ciorapi, se terminau cu pantofi roz cu tocuri cui. Înaintă încet pe covor și fiecare bărbat din încăperea o urmărea cu privirea. Iar ea știa acest lucru.

Își dădu capul pe spate și izbucni în rîs, dar nici un sunet nu-i ieși din gît. Fața i se lumină, buzele i se mișcă, ochii îi străluciră, dar totul se petrecu în cea mai deplină tăcere de parcă cineva ar fi tăiat sonorul. Se rezemă cu un șold de Harold Gaynor și cu o mîină pe umărul acestuia. Bărbatul o cuprinse pe după talie, mișcare care îi ridică cu încă vreo doi centimetri rochia și așa scurtă.

Putea să stea jos în acea rochie fără a arunca încăperea în aer? Nuuu.

— Ea e Cicely, rosti Harold Gaynor.

Femeia zîmbi strălucitor lui Bert, apoi rîse mutește, cu ochi scâpărători. Mă privi, apoi își coborî brusc ochii, iar zîmbetul îi dispăru de pe față. Nesiguranța i se citi pentru

o clipă în ochi, Gaynor o bătu ușor pe șold. Zîmbetul îi reveni brusc la loc. Își înclină grațios capul spre noi și spuse:

— Vreau să readuceți la viață un cadavru vechi de două sute optzeci și trei de ani.

M-am holbat la el și m-am întrebat dacă își dădea seama de ceea ce tocmai spusese.

— Ei bine, declară Bert, are aproape trei sute de ani. E foarte mult pentru a-l readuce la viață sub formă de zombi. Cei mai mulți reanimatori pur și simplu nu pot s-o facă.

— Sînt conștient de asta. De aceea am apelat la domnișoara Blake. Ea poate.

Bert îmi aruncă o privire. Nu mai readusesem niciodată la viață un mort care stătuse atît de mult în groapă.

— Pot s-o fac, am spus eu.

Satisfăcut, Bert îi zîmbi lui Gaynor.

— Dar n-am de gînd s-o fac.

Bert se întoarse încet spre mine, zîmbetul îi dispăru complet de pe față.

Gaynor continua să zîmbească. Gărzile de corp stăteau nemișcate. Cicely mă privea curtenitor, fără nici o expresie în ochi.

— Un milion de dolari, domnișoară Blake, declară Gaynor cu o voce moale și plăcută.

L-am văzut pe Bert înghițind în sec. Mîinile i se încleștară convulsiv pe brațele fotoliului. Pentru Bert banii însemnau sex. Probabil că tocmai avusese cea mai mare erecție din viață.

— Domnule Gaynor, chiar înțelegeți ceea ce doriți? am întrebat eu.

Bărbatul aprobă din cap.

— „Capra albă“ este treaba mea.

Vocea îi era încă plăcută și continua să zîmbească. Numai ochii i se întunecaseră, lacomi, anticipînd o plăcere nevăzută.

M-am ridicat.

— Haide, Bert, e timpul să plecăm.

Bert mă apucă de mîină.

— Anita, stai jos, te rog.

I-am fixat cu privirea mîina pînă ce mi-a dat drumul. Maska lui fermecătoare dispăruse cu totul, lăsînd pentru

cîteva clipe locul furiei; apoi, totul reveni la o conversație plăcută de afaceri.

— Anita, e o ofertă generoasă.

— Bert, „capra albă“ este un eufemism. Înseamnă sacrificiu uman.

Șeful meu aruncă o privire spre Gaynor, apoi din nou spre mine. Mă cunoștea destul de bine pentru a mă crede pe cuvînt, dar nu voia s-o facă.

— Nu înțeleg.

— Cu cît este mai vechi un zombi, cu atît mai mare trebuie să fie sacrificiul necesar readucerii la viață. După cîteva secole, singurul sacrificiu „destul de mare“ este unul uman.

Gaynor nu mai zîmbea. Mă privea cu ochi întunecați. Cicely avea încă o mină plăcută, aproape zîmbitoare. Era oare cineva „acasă“ în spatele acelor ochi atît de albaștri?

— Chiar vreți să discutăm despre crimă în prezența lui... Cicely? am întrebat eu.

Gaynor îmi aruncă o privire radioasă, ceea ce era întotdeauna un semn rău.

— Nu înțelege un cuvînt din ce vorbim. Cicely e surdă.

M-am holbat la el, iar bărbatul dădu din cap. Femeia mă privi dulce. Vorbeam despre un sacrificiu uman, iar ea habar n-avea. Dar dacă putea citi pe buze, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Presupun că și persoanele handicapate, pardon, persoanele cu dizabilități fizice, pot nimeri într-un anturaj prost, dar ideea părea teribil de nedreaptă.

— Nu pot suferi femeile care vorbesc tot timpul, declară Gaynor.

Am clătinat din cap.

— Toți banii din lume n-ar fi suficienți pentru a mă face să lucrez pentru dumneata.

— N-am putea ucide o mulțime de animale în locul unui singur om? întrebă Bert.

Șeful meu e un foarte bun om de afaceri, dar n-are habar de nimic cînd vine vorba despre readucerea la viață a celor morți.

L-am fixat cu privirea.

— Nu.

Bert rămase nemișcat în fotoliu. Perspectiva pierderii unui milion de dolari trebuie să fi constituit o adevărată durere fizică, dar o ascunse cu dibăcie. Bun Negociator de Afaceri!

— Trebuie să existe totuși o cale de a rezolva această problemă, declară el. Vocea îi era calmă. Un zîmbet profesional îi plutea pe buze. Încă încerca să facă afaceri. Nici acum șeful meu nu înțelegea ce se întîmpla.

— Știți un alt reanimator care ar putea readuce la viață un zombi atît de vechi? întrebă Gaynor.

Bert îmi aruncă o privire, fixă apoi podeaua, după care se uită la Gaynor. Zîmbetul profesional dispăruse cu totul. Înțelegea acum că vorbeam despre crimă. Dar avea oare vreo importanță?

Mă întrebasesem întotdeauna pînă unde ar fi putut merge Bert. Acum eram pe punctul de a afla. Faptul că nu știam dacă ar refuza sau nu contractul spunea multe despre șeful meu.

— Nu, declară Bert cu o voce moale. Nu. Cred că nu vă pot ajuta, domnule Gaynor.

— Domnișoară Blake, dacă este vorba de bani, sînt gata să măresc oferta.

Un frison scutură umerii lui Bert, dar reuși să-l ascundă. Săracul Bert! O bilă albă pentru el.

— Nu sînt asasin, Gaynor, am declarat eu.

— Eu am auzit altceva, zise Tommy-cel-cu-părul-blond.

I-am aruncat o privire. Ochii îi erau tot goi precum cei ai unei păpuși.

— Nu ucid oameni pentru bani.

— Dar ucizi vampiri pentru bani, răspunse el.

— E o execuție legală și n-o fac pentru bani, am afirmat eu.

Tommy clătină din cap și se îndepărtă de zid.

— Înțeleg că-ți place să tragi vampirii în țeapă. Și că nu ești prea atentă pe cine trebuie să ucizi pentru a ajunge la ei.

— Informatorii mei mi-au spus că ai mai ucis ființe umane, domnișoară Blake, zise Gaynor.